

Itt didergek egy pókhálós szobában, ami a hörgő fridzsidert leszámítva hervasztóan bútorozatlan – de a hidegre vágyom most a legkevésbé –, kozmás babon, hideg tükörtojásom élek, ám az egyen-kifőzde-mosléknál is emészthetlenebb számomra a Tudás, ami végtelen szakadékokat nyit ember és ember között.

Kormos kávéskanalakat subickolok tisztára zakóm hajtókéjén – ha így találják nálam őket, garantált a négy hónap szigorított –, érszorítót, fecskendőket pakolok el, tarkómban ott a CIDRI, a narkósok örök nyúge... napi húsz fekvőtámasz, a drogosokról leolvad minden hár, az izom és a tudás azonban marad.

Hogy megértsd, apám, miről morgok, ugorj vissza a Krisztusunk előtti tizennegyedik évszázadba, az 1330-as évek Egyiptomába... – Ehnaton fáraó az Ápisz-bika hátán az Alvilágba süllyedt, közel már az idő, mikor templom- és sírfeliratokról szorgos kezek vakarják ki a nevét – az Amarna-reformok megbuktak, Ámon egyháza visszaszerezte hatalmát – az Ehnatonnal együtt pusztult Aton-papság tagjait elnyeli a kőbányák torka vagy a mindig forrongó núbiai határvidék – Ahet-Aton, a Napisten fővárosa kiürül, téglalapületeit betemeti a homok.

Ebben a zűrzavaros időszakban tűnik fel az Abszolútum Egyháza – a szürakuszai Diodórosz az első, aki a Krisztus előtti negyedik században, ősi műkénéi forrásokra hivatkozva, felidézti a szektát és annak istenverte tanításait.

A világ időtlen, nincs kezdete, sem vége. A világ határtalan, térbeli kiterjedése ésszel fel nem fogható. Minden és annak az ellenkezője megtörténhet, sőt, meg is történik. A végtelen lehetőségek eme észvesztő kombinációs labirintusában éppen az lenne lehetetlen, ha nem jönne létre egy omnipotens lény. Ez a felsőbb teremtmény, Isten, viszont pont mindenhatósága révén képes létezését időben és térben a világ határtalanságához igazítani. Isten, az Egy, volt, van és lesz.

Mikor Diodórosz apokrif iratai előkerülnek, történészek nyálazzák és szürcsölik az ógörög sorokat, archeológusok zsolozsmáznak az egyiptológia új vetületeiről és távlatairól – én vak izzósorba gabalyodott lábbal kucorgok a szobám sarkában, bokáig borít a szemét, vigyorgok – ostobák, ostobák, emberi biorobotok – szakbarbár fejfel gondolkodva sosem tudjátok meg, mennyire új és mennyire távlati az Abszolútum Egyháza.

Mivel Isten örök és egyetlenleges, és minden értelmes lény agyában megfogamzik egy Feljebbvaló Lény gondolata, végtelen számú rítus és vallás jöhet létre, melyek más-más néven, formában és módon, de végső soron ugyanazon Istent imádják. Ahogy egy körbe végtelen számú sugarat lehet húzni, úgy számtalan út vezet az Abszolút Istenhez is.

– Ez a tolerancia egyháza! – esnek hasra a kutatók az Abszolút Egyházzal szülő Diodórosz-tekercsek előtt – korát eónokkal megelőző látásmódról, az elfogadás és vallási türelem hihetetlen példájáról mantrázik a Harvard és a Yale – és három évezreden átívelő retrospektív gyűlölet szikrázik az Ámon-papság feje fölött, amiért elpusztította ezt a remekművet.

Mert egy éjjel biz' rajtacsapnak az Abszolút Egyház hívein, akik a döglődő Ahet-Aton épületei közt szeánszoznak – menekülne a hívő, de fordulhat bámerre, görbe, homorú egyiptomi kard villan, fáklya perzsel és tar koponya izzad, halált liheg a festett szája... – az Abszolút Isten híveit lemészárolják, a papjait kivágott nyelvel az ónbányákba küldik –, Ámon még a szokásos, elrettentő nyilvános kivégzést is mellőzi, olyan veszélyesnek ítéli a csöppnyi szektát – jobb, ha az emléküket is homok takarja! –, de egy Ahet-Atonban kóborló műkénéi kereskedő tesz róla, hogy a Tudás fennmaradjon, majd Diodórosz apokrif-bombájába csomagoltan túléljen, amely bomba – Bumml! – csak évezredekkel később robban, telefröcskölve a filozofika-agyakat.

De rosszul van ez így, testvéreim a nyomorban – Ámon papjainak – aszondom – igaza volt, mikor hidegre tették az Abszolútum-bandát, mert ez nem holmi hatalmi játszma volt, ki-kapjon-többet-a-hívőktől-buli –, hanem kőkemény világnézeti harc, amely most, harmincnegy évszázad múltán, ugyanúgy folyik tovább – csak éppen megváltoztak az erőviszonyok.

Nem vagyok zseni, csak egy piszokba ragadt drogos, aki szellemalak-soványan markecolja végig a bisztrók és vasúti várótermek

piásan szenderegő vendégeit – én is csak nemrég jöttem rá, hova juttat az Abszolút Egyház minden-istenhez-vezet útja.

A téren billegtem gyűrött lódenben, valami morfintartalmú fájdalomcsillapító után kajtatva, patikából patikába, hogy találjak egy balek segédet, aki beváltja a gyanús eredetű receptemet... – rágott a narkóéhség, tudtam, ha záros határidőn belül nem szerzek MÁKot, lever a lábamról a hiány.

Benne jártunk már a decemberben, istenverte műanyag fenyő- és magyalfüzérek minden kirakatban, villódzó lámpasorok, csilingelés – éhbéren tartott egyen-Mikulások hó-hóztak közvetlen közelről a pofámba – agyamosott kölkök húzták szüleiket újabb és újabb üzletek elé, a szemükben beteges vágy, depresszió és öngyilkosság ígérete, ha nem kapják meg az eperszagú babájukat karácsonyra... – a kirakatokban plazma- és LCD-tévék, szinkronban mutatják a gázai övezetet vagy Jeruzsálemet, épp egy nő sír a halott gyereke fölött, arab vagy zsidó?, tudja franc, tankok, helikopterek, öngyilkos merénylők, követ dobáló kamaszok – aztán váltás, a jól fésült bemondó komoly pofát erőltet magára, kormányzóvivő ítéli el mélységesen a bankokat felgyújtó hitelesekét, a mai ludditákat, akik a szupermarketek pénztáros-automatáit törik össze, ostobán remélve, hogy visszakaphatják állásukat...

Csontos-sorvadt utcagyerek aprót dobált mellettem egy automatába – a gép a cidrizós hidegben is nagy-hülyén villózva hirdette, jéghideg és fejrissülés, agysorvasztóan egyszerű jelszavak –, az automata zúgott, csörömpölt és üfített, a kölyök boldog-debil mosollyal kapta fel a kipottyánó flakont – ahogy telhetetlen sóvár-vággal lecsavarta a kupakot és a barna-sistergős lé a földre fröccsent, valami meglódukt a gyomromban, közvetlen rá pedig a fejemben, csak annyit éreztem, hogy jön fel a hányhatnék, a valóság meg szétcsúszik millió darabra.

Az automata megmoccan, kiszaggatta a földből kábel-lábait, villogó billentyű-szemekkel, flakont bőfőgő szájjal megindult, mögötte csapatba verődött a kóla-fanatikusok reklám-zsolozsmát nyáladzó csapata – egy kirakatból százalékjel sugározta konzumidióták tudatalattijára hangolt orgon energiáit – a hívek csomókba gyűlve erektáltak, bólogattak, ha nincs a smaszter-tekintetű biztonsági őr a vicsorgó bádogg-jelvényével meg a sunyi gázpisztolyával, gátlás nélkül rontanak be a bankba, és teszik magukévá a pénztároskisasszonyt és a kamatláb-isteneket... bumm! ez lett volna csak a bacchanália...!

– Ez is isten, az is isten – motyogtam magam elé, feltúrtem kabátom ujját, tapogattam a bujkáló visszereket –, a kamat, a kóla, minden, minden... Humbaba, a cédruserdő őre, az ocsmányságok ura, kinek belek borítják arcát és ragályt lehel a rémült emberekre... Pazuzu, a lázak hozója, a forró déli szél hátán lovagló... Moloch... ez mind ugyanaz lenne?

A manicheus szekták szerint egymás mellett létezik Fény és Árnyék – a keresztények szemében az Árnyék a Fény hiánya –, de az Abszolút Banda, a toleráns gang letörölte a viasztáblát, és egyenlőségjelet biggyesztett minden közé – Ah-Pook, a pusztító, a fehérgalléros városi kisistenek, Jézus vagy Buddha náluk ugyanaz – jaj, ember a nyomorban, ez az, amit nem fog fel a filozofik-arc, tudja viszont minden üzletember és politikus, aki a pénzből él.

Talán, ha azok is rájönnek, akikből ezek élnek – prolik, hómleszték, utcai kifőzdék körül sertepertelő, kidobott kajára váró nagycsaládosok –, atyám, micsoda balhé lenne itt! – de befutott a kapcsolatom, Jingle Bellst dalolva, friss árut hozott, makaj lisztet – az elvonás rémképe visszahúzódott agyam sötétebb tekerceibe, és csak egy kirakatbéli piros-zöld tükörpofámnak morogtam oda: bizony, testvérem a vénát kereső tóban, az Abszolút Egyház megérett a pusztulásra.